

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 858/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца П.М. из Б., чији је пуномоћник М.С.-Ћ., адвокат из О., против туженог АД А. Н.Т., са седиштем у Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3754/14 од 19.11.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3754/14 од 19.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду Пп 5390/11 од 16.04.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је као незаконито решење туженог бр. 04-4/278 од 04.05.2005. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 2003/857 од 03.03.2003. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу у ком је тражио да се обавезе тужени да га распореди на послове у складу са његовом стручном спремом, знањем и способностима. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 529.500,00 динара. Ставом петим изреке одбијен је захтева тужиоца за накнаду трошкова поступка од досуђеног а до траженог износа и то за износ од 40.250,00 динара. Ставом шестим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка од 187.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 3754/14 од 19.11.2014. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу 1, 2, 4. и 6. изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. ств 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, јер разлози нижестепених пресуда о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима и стањем у списима, јасни су и без противуречности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац, који је по занимању дипломирани економиста, био је запослен код туженог на основу уговора о раду од 03.03.2003. године, ради обављања послова на радном месту „директора делатности трговине“ на неодређено време. Уговором о раду под измењеним условима од 05.10.2004. године измењен је наведени уговор о раду, тако што је одређено да ће тужилац обављати послове самосталног референта за маркетинг у сектору маркетинга у делатности маркетинга и комерцијалног пословања. Решењем туженог од 04.05.2005. године тужиоцу је на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду отказан уговор о раду од 03.03.2003. године услед технолошких, организационих и економских промена због укидања послова самосталног референта за маркетинг и делатности маркетинга и комерцијалног пословања Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији послова који је донео директор туженог 15.04.2005. године. Пре укидања овог радног места, према Правилнику о систематизацији послова туженог од 10.10.2003. године, за послове самосталног референта за менаџмент био је предвиђен један извршилац. У време отказа уговора о раду тужиоцу, на овом радном месту поред тужиоца био је ангажован на одређено време М.М., који је уговором о раду од 28.04.2005. године распоређен на послове руководиоца сектора маркетинга на одређено време у трајању од три месеца почев од 04.05.2005. године, за које радно место је тужилац испуњавао услове јер их је и раније обављао. У тренутку доношења оспореног решења тужилац је такође испуњавао и услове за обављање послова радног места „директора делатности маркетинга и комерцијалног пословања“ на ком радном месту је била распоређена В.Ј.. Тужени је за наведено радно место Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији послова од 15.04.2005. године захтевао високу стручну спрему, 5 година радног искуства у струци, знање енглеског језика, а тужилац поседује VII степен стручне спреме, односно завршен економски факултет и преко 30 година радног стажа. С друге стране В.Ј. није испуњавала услове за ово радно место имајући у виду да је завршила пољопривредни факултет, са звањем дипломираног инжењера пољопривреде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду.

Правилан је закључак судова да је тужени је био у обавези да пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу на објективан начин утврди да ли је постојала могућност да тужиоца распореди на друго радно место, у

складу са његовом стручном спремом, знањем и способностима. У конкретном случају, постојање отказног разлога је засновано на одредби члана 179. тачка 9. Закона о раду, па је тужени био у обавези да тужиоца распореди на друго радно место, односно да му понуди уговор о раду под измењеним условима поштујући правила из члана 171. Закона о раду. Наиме, радно место руководиоца сектора маркетинга, предвиђено Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији послова од 15.04.2005. године, било је слободно с обзиром да је тужени за обављање ових послова ангажовао М.М. уговором о раду на одређено време, а не као замену за одсутног запосленог. Тужилац је испуњавао услове за ово радно место имајући у виду да је пре распореда на радно место самосталног референта за маркетинг код туженог радио управо као руководиоца сектора маркетинга. Како тужени тужиоцу није понудио обављање послова руководиоца сектора маркетинга, већ је са М.М. закључио уговор о раду на одређено време, правилан је закључак нижестепених судова да је на овај начин повређено право тужиоца. Осим тога, у тренутку доношења оспореног решења тужилац је испуњавао и услове за обављање послова радног места „директора делатности маркетинга и комерцијалног пословања“, на којем је била распоређена В.Ј., имајући у виду да је тужилац ове послове већ обављао према уговору о раду од 03.03.2003. године, а да В.Ј. није испуњавала услове за ово радно место, пошто је у спорном периоду завршила пољопривредни факултет и имала звање дипломираног инжењера пољопривреде.

Наводима ревизије понављају се жалбени разлози о којима се изјаснио апелациони суд, дајући у својој одлуци разлоге које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**